No. 240. ANNO 1850. **ARNHEMSCHE COURANT.** Zaturdag 7 December.

Buitenlandsche Berigten.

DUITSCHLAND.

De uit Berlijn ontvangen berigten melden niets anders omtrent den uitslag der in Olmütz gehouden conferentie. Een Weener ministerieel dagblad van den 30sten november, zegt omtrent dit onderwerp het volgende:

»Gisteren middag is uit Olmütz eene telegraphische depêche in cijfers, van den minister-president hier aangekomen, welke onmiddellijk aan Z. M. den Keizer medegedeeld is. Men verzekert, dat de beide ministers het omtrent de hoofdpunten in hunne conferentie eens zijn geworden. Ook de graaf von *Bernstorff* moet in dien geest vervatte, zeer geruststellende berigten uit Olmütz ontvangen hebben.

»Een gisteren avond uit Berlijn ontvangen telegraphisch berigt, belooft buitengewoon veel te zullen bijdragen tot ontwarring der Duitsche verwikkelingen. Volgens dit berigt gevoelt de Keurvorst van Hessen zich thans sterk genoeg, om de regering in zijn eigen land thans weder zonder hulp der bondstroepen te aanvaarden. De aftogt van deze laatsten, die alleen op aanzoek van den Keurvorst in zijn land binnengerukt zijn, zou natuurlijk den terugtogt der Pruisen uit het Keurvorstendom ten gevolge hebben, zonder dat door zulk een maatregel eenige verbittering te weeg gebragt kon worden, zonder dat een enkel soldaat zou behoeven te meenen, dat hij een gedeelte van zijne eer in Hessen achtergelaten had. Niemand behoeft er aan te twijfelen, dat de Keurvorst voortaan ongestoord in zijn land zal kunnen regeren. Het volk van Keurhessen zal niet zoo ligt de laatste weken vergeten, gedurende welke het twee legers van omstreeks 70,000 man te onderhouden had, en de Keurvorst zelf zal het niet moeijelijk vinden van de verwikkelingen in het politieke een einde te maken, omdat zij van geheel persoonlijken aard waren.

»Daardoor zou dus de eerste steen des aanstoots in de Duitsche aangelegenheid uit den weg geruimd zijn. Wij meenen ook niet te dwalen, wanneer wij beweren, dat de tijd voorbij is, waarop uit het Sleeswijk-Holsteinsche vraagstuk op zich zelf eenig gevaar voor den vrede van Duitschland kon voortspruiten.

»Houden wij die beide belangrijke bezwaren voor overwonnen, dan blijft voorzeker nog het voorname vraagstuk, dat der staatsregeling van Duitschland, over. Hetzelve levert ongetwijfeld moeijelijkheden op; maar geen grootere thans, eer een Duitsche oorlog begonnen is, dan later, wanneer die oorlog ten einde gebragt moet wezen. Wij kunnen naauwelijks hopen, dat zich ooit eene gunstiger gelegenheid tot beslissing van het Duitsche vraagstuk zal opdoen, dan op dit oogenblik te Olmütz. De laatste berigten die wij van daar ontvangen hebben, melden dat de conferentiën tot dusver een gunstigen voortgang hebben gehad, en dat zij mogelijk tot eene duurzame bevestiging des vredes van Midden-Europa zullen leiden."

In een naschrift meldt hetzelfde blad:

»Zijne doorluchtigheid de Prins v. *Schwarzenberg* is heden morgen van Olmutz teruggekeerd. Terstond na zijne aankomst begaf hij zich bij den Keizer, met welken hij een onderhoud van verscheidene uren had. Men verneemt, dat de conferentiën te Olmutz tot een gunstig resultaat, onder voorbehoud van de ratificatiën der kabinetten, hebben geleid, en dat omtrent de hoofd-vraagpunten eene overeenkomst is tot stand gebragt."

Frankfort, *3 dec.* Hier wordt in officiële kringen stellig tegengesproken het verspreide berigt, dat de Keurvorst van Hessen de bondsvergadering zou hebben uitgenoodigd de bondstroepen uit Hessen terug te trekken.

Frankfort, *4 dec.* Het door alle vrienden van regt met ontzetting vernomen berigt dat de heer *von Manteuffel* het intrekken van de Eschenheimer-gassen-club in Keurhessen goedgekeurd, en in de *terugtrekking der Pruisische troepen* bewilligd heeft, wordt verklaard door de zoo even ontvangene geloofwaardige tijding, *dat bij langeren tegenstand van het kabinet van Berlijn*, *heden de aanval op Pruisen van alle kanten zoude zijn begonnen.* Op grond hiervan hebben de Wurtembersche troepen zich ook in allerijl in beweging gesteld. Ten einde de vijandelijke oogmerken te verbergen, waren er vredelievende geruchten, zooals het aftrekken van alle vreemde troepen uit het Keurvorstendom, in omloop gebragt. Pruisen heeft thans zijn *tweede Jena* beleefd; hopen wij, met het oog op het verledene, dat de nederlaag zich later in eene overwinning verandere! Aanvankelijk is aan eene bescherming der Keurhessische constitutie tegen willekeur niet te denken. Naar men ons zoo even verzekert, zal de Keurvorst zich overmorgen naar Kassel op weg begeven. Generaal *v. Brese* en majoor *v. Boddein*, die heden hier zijn, zullen hem, naar het heet, derwaarts begeleiden. Het hier in bezetting liggend 1ste Beijersche jagerbataillon heeft marschorde ontvangen, en zal waarschijnlijk reeds morgen oprukken; waarheen, is nog onbekend.

Fulda, *3 dec.* Ik haast mij u nog heden de tijding mede te deelen, dat de Prins *von Thurn und Taxis* met zijnen staf en graaf *Rechberg* tegen den avond naar Hunfeld vertrokken is. De staatsraad *Scheffer* is hun met den marsch commissaris *Schnabel* gevolgd. Er zijn geene troepen naar Hunfeld gemarcheerd, alleen des morgens eene afdeeling scherpschutters. Naar men verneemt zullen morgen *Oostenrijksche* troepen hier binnenrukken.

Karlsruhe, *3 dec.* Gisteren betrokken Badensche troepen de wacht voor het slot en het stadhuis en losten *de laatste Pruisen* af, die onmiddellijk daarna den terugmarsch naar hun land aanvaardden, door eene talrijke menigte begeleid en onder een levendig hoerah der vertrekkenden.

Stuttgart, *2 dec.* Terwijl over Frankfort uit het noorden en het oosten vredelievende berigten tot ons komen, krijgt het bij ons zelf plotseling een zeer oorlogzuchtig aanzien. *Al de Wurtembergsche troepen worden mobiel gemaakt*, om in den kortst mogelijken tijd te kunnen marcheren, naar men zegt is hunne bestemming naar den Rijn. 8 regementen infanterie, het 2o., 3o. en 4o. regement kavallerie, het escadron lijfgarde, alsmede drie batterijen rijdende artillerie en twee battererijen artillerie te voet, alle van 8 stukken geschut en 20 ammunitiewagens, hebben de marschorde reeds ontvangen.

Stuttgart, *3 dec.* Gisteren avond werd de order uitgevaardigd tot onverwijlde oproeping der verlofgangers.

Berlijn, *3 dec.* In den gisteren gehouden ministerraad zijn al de te Olmutz vastgestelde punten goedgekeurd. Deze punten zijn, naar men meent te weten, de volgende: 1o. De voorgenomen bevrediging van Sleeswijk-Holstein door een bondsleger vindt niet plaats. Een Oostenrijksch en een Pruisisch commissaris zullen met een Deenschen en een Sleeswijk-Holsteinschen commissaris bijeenkomen, om eene schikking te bewerken. Als grondbeginsel wordt aangenomen, dat het gezag van den landsheer hersteld wordt, Holstein een deel van het Duitsche verbond blijft, Sleeswijk niet ingelijfd wordt bij Denemarken, maar veeleer in de vorige betrekking met Holstein verblijft. De regeling van al het overige blijft aan de beraadslaging op de vrije conferentiën overgelaten. Ingeval het stadhouderschap weigert, deze grondslagen aan te nemen, zal een Oostenrijksch executie-leger, en wel in naam van Oostenrijk en Pruisen, niet uit naam van de Frankforsche vergadering, Holstein bezetten.

2o. De Keurhessische vraag wordt zoo geregeld, dat zoowel de Pruisische als de bondstroepen het land ontruimen, terwijl aan den Keurvorst overgelaten wordt de zaken zijns lands te beschikken. Mogt dit niet gelukken, dan zullen Oostenrijksche troepen, als door den keurvorst opgeroepen (d. i. niet als bondstroepen) binnenrukken, even als zulks in der tijd in Baden door Pruisen geschied is, en alsdan zullen een Pruisisch en een Oostenrijksch commissaris de bemiddeling op zich nemen. Omtrent dit laatste punt, te weten het binnenrukken van vreemde troepen, schijnt nog eenige onzekerheid te heerschen.

3o. In de zaak der Duitsche staatsregeling is volkomene gelijkheid tusschen Oostenrijk en Pruisen vastgesteld. In de vrije conferentiën zal een centraal orgaan uit de vroegere 17 stemmen van den engeren bond gevormd en de bondsacte herzien worden. De uitvoerende magt in den toekomstigen bond blijft uitsluitend aan Oostenrijk en Pruisen voorbehouden. (Oostenrijk maakt echter dit punt afhankelijk van de toestemming der overige Duitsche staten). Oostenrijk behoudt zich de verklaring voor, met welke van zijne provincien het in den nieuwen bond wil treden. Eene volksvertegenwoordiging zal bij dit nieuwe verbond niet plaats vinden. Het regt der vrije vereeniging wordt volgens art. 11 der bondsacte (voorbehoud der goedkenring door het centraal bewind) toegestaan.

4o, De vrije conferentien, waarop alle Duitsche staten vertegenwoordigd worden, zullen nog in den loop dezer maand (december) te Dresden geopend worden.

5o. Beide legers, zoowel de Pruisische als de bondstroepen, blijven voorloopig mobiel.

6o. De beraadslagingen van den bondsdag, aan welken in al deze questien geene stem wordt toegestaan, worden gestaakt.

Een der dagbladen wil weten, dat de generaal *Brese*, als de Pruisische commissaris, welke volgens de Olmutzsche overeenkomst, naar de hertogdommen moet gezonden worden, als zoodanig zal benoemd worden. Hetzelfde blad wil weten, dat de heer *v. Ladenberg* zijn ontslag aangeboden heeft, omdat hij de resultaten der Olmutzer conferentie afkeurt. Volgens anderen zoude echter de heer *Ladenberg* zijn ontslag weder ingetrokken hebben.

Berlijn 4 dec, *des namiddags.* (*Per telegraaf.*) Voordat de Kamers bijeen kwamen was er heden een ministerraad die door den Koning gepresideerd werd.

De commissie der Tweede Kamer voor het ontwerp-adres van antwoord op de troonrede, heeft in eene bijeenkomst op gisteren avond besloten tot een nieuw ontwerp adres, en in hetzelve eene uitdrukkelijke afkeuring der Olmützsche overeenkomst met *achttien* tegen *vier* stemmen aangenomen.

De *Deutsche Reform* meldt, dat men verhaalt, dat de minster *Ladenberg* zijn ontslag heeft genomen.

Berlijn 4 dec. des avonds. (*Per telegraaf.*) Bij het openen der zitting is aan de Kamers medegedeeld, *dat hare zittingen verdaagd zijn tot den 3den januarij aanstaande.*

Keulen, *3 dec.* Het plan bestaat, om eene directe dienst van stoombooten tusschen Keulen en Antwerpen tot stand te brengen, waarvan men zich groote voordeelen belooft, daar de vracht voor iederen centenaar, van hier naar New-York, in dat geval niet meer dan 20 sgr. bedragen zal. Voor de dienst zullen 5 schroefstoombooten gebouwd en in dienst gesteld worden, waartoe een kapitaal van 2,500,00 fr. gevorderd wordt. Men zal trachten in Belgie, Engeland en Duitschland aandeelhouders te bekomen. Belgie vooral moet zeer gunstig voor het ontwerp gestemd zijn, en reeds beloofd hebben, de goederen, die voor het transport met de nieuwe schepen bestemd zijn, tot verminderde prijzen langs zijne spoorwegen te vervoeren.

FRANKRIJK.

Parijs, *3 dec.* De Wetgevende Vergadering heeft heden niets belangrijks opgeleverd. Zij heeft de verkiezing van den heer *Duvergier de Hauranne* goedgekeurd en zich met de tweede beraadslaging over de voorstellen betreffende de betaling der prestatiën in natura bezig gehouden.

— Wij spraken gisteren reeds van de weinige belangrijkheid, die de discussie over de wet tot oproeping van 40,000 man waarschijnlijk zoude hebben. Men schijnt nog verder te willen gaan en de geheele discussie achterwege te willen laten. De wending, welke de Duitsche aangelegenheden genomen hebben, is van dien aard, dat men vermeent het bedoelde wets-ontwerp bepaald te kunnen uitstellen, d. i, zoo goed als intrekken. Niet alleen kondigen dit de half-officiële dagbladen, *la Patrie* en de *Moniteur du Soir* nagenoeg stellig aan, maar ook van eene goed onderrigte zijde wordt verzekerd, dat het gerucht van deze intrekking in de zitting van heden algemeen geloofd werd. Mogt het bevestigd worden, dan levert het weder een nieuw bewijs op van de zucht, die op het oogenblik heerscht, om alle belangrijke zaken, die aanleiding kunnen geven tot het in beweging brengen der hartstogten, uit te stellen.

— Zaturdag ll. is de familieraad van den graaf *van Parijs* en van den Hertog *van Chartres*, minderjarige erfgenamen van hun grootvader, den ex-Koning *Lodewijk Phillips*, op het vredegeregt van het 1ste arrondissement vergaderd geweest. De drie vertegenwoordigers van de moederlijke linie, waren de heeren *Dupin*, *Laplagne-Barris* en *Fremyn*; die van de vaderlijke linie, de hertog de *Montmorency* voor den hertog van *Nemours*, de graaf de *Montalivet* voor den Prins van *Joinville* en de heer *A. Scribe* voor den Hertog van *Aumale*.

— Een brief uit Turijn vermeldt weder een nieuw incident, dat in de Sardinische Kamer van Afgevaardigden van 28 november heeft plaats gehad. De heer *Demarchi*, een van de onlangs benoemde vice-presidenten, heeft voor deze betrekking bedankt. Den volgenden dag is men tot de verkiezing van een anderen vice president overgegaan, waarvan de uitslag nog niet bekend was, maar men geloofde, dat de behoudende kandidaat, de heer *Benso*, zoude verkozen worden.

— De Toskaansche staatscourant meldt, dat de minister van Buitenlandsche Zaken, de senator *Andrea Corsini*, hertog *van Casigliano*, en de baron *v. Hügel*, zaakgelastigde van Oostenrijk, den 5den dezer maand te Florence het verdrag tot oprigting van een Oostenrijksch-Italiaansch verbond hebben onderteekend; zij hebben buitendien een bijzonder verdrag gesloten, waarbij Toskane tot gezegd verbond toetrad. Beide verdragen zullen na de uitwisseling der ratificatiën afgekondigd worden.

— Heden is het rapport rondgedeeld van den heer *Gasc*, over het voorstel van den heer *Hennequin*, strekkende om den duur der preventive gevangenschap af te tellen van de straf waartoe een beschuldigde veroordeeld wordt. Het rapport concludeert tot het niet in overweging nemen van het voorstel.

— Omtrent het dempen van den opstand te Aleppo worden uit Konstantinopel, dd. 20 november, de navolgende nadere bijzonderheden medegedeeld:

»In den avond van den 7den november ll. liet *Kerim*-Pacha, militair kommandant van Aleppo, de hoofden der oproerlingen weten, dat hij hen wenschte te spreken. Deze, vertrouwende dat men hen, uit vrees voor een nieuwen opstand, geen letsel zou doen, begaven zich tot hem. *Kerim*-Pacha nam hen in verzekerde bewaring.

»Zoodra deze krachtige maatregel in de stad bekend was geworden, stonden de insurgenten op nieuw op, en, ten getale van ongeveer 10,000 man, eischten zij, met de wapens in de hand, de in-vrijheidstelling hunner opperhoofden. *Kerim*-Pacha had zich voorbereid, en in plaats van hen te antwoorden, viel hij, aan het hoofd van 4000 man Turksche troepen, op hen aan.

»De slagting was vreeselijk en duurde 24 uren. 180 rebellen bleven op het slagveld; drie wijken der stad, Karlek, Bab-Coussa en El Bab-Neizab, werden gedurende de worsteling grootendeels verwoest.

»De ingezetenen en de oproerlingen, welke de dood had gespaard, namen daarop de vlugt. De ruiterij joeg hen achterna. Niet een enkel Christen had gedurende deze bloedige worsteling iets te lijden.

»Al de goederen der opstandelingen werden geconfisceerd, ... tot schadeloosstelling te strekken voor de door de Christenen geleden verliezen, voor het herstel hunner verwoeste kerken, en tot verzekering der middelen van bestaan, voor de nagelatene betrekkingen der 13 Christenen, die op den 14den en 15den oct. het leven hadden verloren."

Binnenlandsche Berigten.

's Gravenhage, 5 dec. Men verzekert, dat er op dit oogenblik bij het ministerie aanhanging is een wetsontwerp, dat de strekking zou hebben vast te stellen eenige nadere verordeningen op de drukpers. Men wil weten, dat het ontwerp voornamelijk ten doel zou hebben hen te bestraffen, die zich mogen schuldig maken aan beleedigingen van leden van het Koninklijk Huis, de staatsministers en andere hooge ambtenaren. Door dit ontwerp zou men, aan de eene zijde, het misbruik, dat van de drukpers mogt worden gemaakt, willen keeren en, aan den anderen kant, voorzien in eene leemte, die zich in onze strafwetgeving heeft geopenbaard. Immers, het gevolgd van het bekende arrest van den Hoogen Raad was, dat veroordeelden zich, nadat het vonnis in kracht van gewijsde was gegaan, naar Buitenslands begaven ten einde van den termijn van verjaring te kunnen gebruik maken, om na zes maanden in het vaderland terugkeeren, zonder dat zij de straf konden ondergaan, die hen was opgelegd. (*Hand.*)

— Nopens de droogmaking van het Haarlemmer-Meer meldt de *Staats-Courant* het volgende: »Het gemiddelde der waterstanden in het Meer, op 31 Oct. j. l. waargenomen op 3 el beneden Amsterdamsch peil, is, volgens de waarnemingen van den 30sten der maand nov., bevonden te zijn gemiddeld 2,95 el onder dat peil, zoodat de waterspiegel in dat tijdvak 5 duim is gerezen. Deze nadeelige uitkomst moet worden toegeschreven aan de weinige dienst, welke de stoomwerktuigen hebben kunnen verrigten, als ook aan het ongunstige jaargetijde. De *Leeghwater* heeft, wegens het uitnemen der gebroken pompbalans, slechts tijdelijk en dan nog met niet meer dan acht pompen gewerkt. De *Cruquius*, welke in de laatste vijf maanden 3185 uren is in werking geweest en slechts twee malen wegens verpakkingen heeft stil gestaan, moest hier en daar nagezien worden. De stellingen aan *de Lijnden* hebben veroorzaakt, dat dit stoomtuig in het geheel niet in werking is kunnen worden gesteld. De verrigtingen aan beide laatstgenoemden stoomwerktuigen zijn met oogmerk tot dit jaargetijde uitgesteld, dewijl daarin toch gedwongen stilstand wegens te hoogen waterboezem te wachten was."

— Gedurende de maand November zijn op den Hollandschen IJzeren Spoorweg vervoerd: 57981 personen, als: van Amsterdam 11190; Halfweg 210; Haarlem 6915; Vogelenzang 351; Hillegommerbeek 28; Veenenburg 422; Piet Gijzenbrug 429; Warmond 365; Leijden 6395; Voorschoten 312; Nieuw-Oosteinde 98; 's Gravenhage 11349; Rijswijk 187; Delft 5283; Schiedam 3310; Rotterdam 11137. De opbrengst is geweest: van personen *f* 54019; van goederen *f* 9789; te zamen *f* 63808, en gedurende elf maanden *f* 960187.

Utrecht, 4 dec. Wij vernemen van eene welonderrigte zijde, dat bij de afgescheidenen het voornemen bestaat tot het oprigten eener Theologische school; aan welke de leeraars *Brummelkamp* en *van Houten* en nog twee andere geleerden zullen werkzaam zijn. Tot dit oogmerk hebben eenigen hunner zich dezer dagen vereenigd tot een zedelijk ligchaam, onder den naam: *Het Christelijk Gereformeerde Seminarie gevestigd te Amsterdam*, en bereids in die stad een gebouw aangekocht.

Dit plan schijnt in verband te staan met eene poging, om de afscheiding terug te brengen tot haar oorspronkelijk standpunt, als *scheiding*, niet van de Hervormde Kerk, maar van de in 1816 ingevoerde Kerkelijke organisatie. Men wenscht alzoo, gelijk in Schotland de vrije Schotsche Kerk, aan de afscheiding een meer nationaal karakter te geven, en haar van het sectarisch voorkomen, dat zij in de laatste jaren heeft aangenomen, weder te ontdoen. Dientengevolge zou men, als niet gescheiden van *de Kerk*, maar van *het Kerkbestuur*, al de leden der hervormde kerk, tegen wier belijdenis en wandel geen bepaalde bezwaren bestaan, ook zonder dat zij afscheiden, tot het ontvangen der bondzegelen voor zich en hunne kinderen toelaten. (*Nederl.*)

Arnhem, 5 dec. Men verneemt met genoegen, dat Nederlands groote zanger *Vrucht* en onze verdienstvolle stadgenoot *Marx*, tegen het midden dezer maand, hier een concert zullen geven. Onze beminnaars der toonkunst hebben dus een hoog kunstgenot te wachten.

— Men verneemt, dat door het K. Z. H. Tooneelgezelschap onder directie van den heer *A. Peters*, gedurende de aanstaande winter alhier slechts vier voorstellingen zullen worden gegeven, waartoe eene inteekening lijst met opgave der te geven stukken wordt aangeboden, en dat de eerste voorstelling, op 12 december e. k., bestaan zal in *Richard Moor* tooneelspel, 4 bedr. voorafgegaan door het voorspel *Een uur te laat*, en gevolgd door *Margot*.

Arnhem, 6 dec. Men leest in de *Nieuwe Rotterdamsche Courant*:

»Eene particuliere brief, per laatste mail uit Makassar ontvangen, meldt het volgende:

»Deze vrijhaven gaat, in weerwil van den heftigen oorlog welke onder de inlanders op Celebes is uitgebroken, zeer vooruit. Vóór de vrijverklaring kwamen hier gemiddeld jaarlijks 24 râaschepen aan. In 1849, dus kort *na* het openzetten der haven, was het getal bodems tot 84 geklommen en gedurende de eerste 6 maanden bedroeg dit getal reeds 62. Vóór de vrijverklaring bedroegen de invoeren één millioen 's jaars. In 1849 was dit reeds gestegen tot $3\frac{1}{4}$ millioen.

»De vestiging van Europeanen wil nog niet best gelukken. Voor de kooplieden, die er zich reeds hebben nedergezet, werkt dit niet ongunstig, dewijl daardoor de winsten in minder handen komen. Onder de oorzaken van dezen gunstigen staat des handels draagt veel bij, dat het verkeer, bijzonder voor den inlander, nog veel vrijer en gemakkelijker is gemaakt, dan te Singapore.

»Wij wenschen hier zeer, dat de ondernemingsgeest van Rotterdam, hetwelk nog alleen onder de handelssteden van Nederland, schepen herwaarts zendt, ook elders mag gevolgd worden, opdat ook het moederland meer en meer van deze belangrijke stapelplaats gebruik make. Met verlangen ziet men dan ook hier de tijding te gemoet, dat de onderneming der stoomvaart in Nederlandsch Indië van den heer *Cores de Vries* te Rotterdam, haar beslag mag krijgen, als zullende deze zaak, wanneer zij haar beslag bekomt, in korten tijd meer doen voor den bloei van deze vrijhaven en van het overig gedeelte van den Indischen Archipel, dan de beste pogingen anders gedurende jaren lang zouden vermogen. Wij reikhalzen naar het berigt, dat deze zoo nuttige onderneming werkelijk zal gelukken, en wij twijfelen er ook niet aan, daar de behoefte te luide spreekt, niettegenstaande de tegenwerking welke men zegt, dat ze bij sommige hooggeplaatste personen in Indië ontmoet."

ARNHEM, 6 december.

Wij hebben ontvangen de Memorie van Beantwoording der regering op het Verslag der Commissie van Rapporteurs over de ontwerpen van staatsbegrooting voor het dienstjaar 1851.

De bijzondere uitvoerigheid van dit stuk (90 digt gedrukte folio bladzijden) maakt het ons, bij onze zeer geringe plaatsruimte en de reeds maandag eenen aanvang nemende beraadslagingen, onmogelijk, zelfs de hoofdpunten volledig mede te deelen. Wij moeten ons dus vergenoegen, met in dit en een paar volgende nommers enkele gedeelten der beantwoording op te nemen.

De regering haast zich het Verslag door de Commissie van Rapporteurs ten aanzien der begrootingswetten uitgebragt, zoo volledig mogelijk te beantwoorden. Zij doet zulks met al die beknoptheid, welke de talrijke, schier elk onderdeel van de geheele administratie betreffende aanmerkingen, haar slechts eenigzins toelaten.

§ 1. De regering zal trachten aan het hier uitgedrukt verlangen te voldoen. Zij mag echter de aanmerking niet terughouden, dat, waar de Kamer prijs stelt op eene vergelijking met de vermoedelijke uitkomsten van het vorig dienstjaar, de wettelijke termijn tot indiening der schuldvorderingen ten laste des rijks, 1o. juli, moet worden afgewacht, eer men tot de volledige zamenstelling van de begrooting kan overgaan; dit kan alzoo bezwaarlijk vóór 1 augustus plaats vinden.

Eene stellige verzekering kan men dus ten aanzien van dit verlangen niet geven. Men erkent echter te zeer, dat het wenschelijk zoude zijn, dat aan hetzelve gehoor gegeven kende worden, dan dat men niet alles beproeven zal wat strekken kan om daaraan te voldoen.

§ 2. Met genoegen heeft de regering gezien, dat de verbeteringen, in de inrigting der begrooting gebragt, niet onopgemerkt zijn gebleven.

Het is niet de bedoeling geweest bij het Departement van Marine, om achterwege te blijven in het geven van toelichtingen die tot regt verstand der zaak moeten dienen. Daarvan mogen tot bewijs strekken de gegeven ophelderingen bij de aanwijzing der verschillen tusschen het uitgegevene over 1849 en het geraamde over 1851, daar waar men veronderstelde, dat ze van waarde waren, en die dan ook overtreffen hetgeen immer, bij vroegere begrootingen, heeft plaats gehad, terwijl zulks almede blijkbaar is uit de *dadelijke* overlegging der staten tot toelichting van den tegenwoordigen toestand der Marine (bedoeld bij § 181 van het Verslag) die vroeger *niet* dan op *bepaald aanzoek* der Staten-Generaal werden geproduceerd.

Men mag echter niet onopgemerkt laten, dat eene vergelijking tusschen het betaalde over 1849 en het geraamde voor 1851, *voor elk onderdeel van berekening*, met *toelichting der bestaande verschillen*, bij voorbeeld bij de afdeeling *personeel der zeemagt*, aan groote zoo niet onoverkomelijke moeijelijkheden zou onderhevig zijn, en de waarde van het resultaat daarvan, in vele gevallen, twijfelachtig zou mogen genoemd worden

Er bestaat overigens geene de minste bedenking om aan de verlangde meerdere toelichting aangaande hetgeen voor 1849 is uitgegeven vóor houtwaren, metalen, stoomwerktuigen enz. gevolg te geven. Eene daartoe strekkende opgave wordt alzoo hiernevens gevoegd. (Bijlage lit. *A.*)

§ 3. Overeenkomstig de wet zijn de algemeene dienstjaarlijksche rekeningen van ontvangsten en uitgaven, tijdig (over het dienstjaar 1846 op 26 juni 1848, — 1847 op 29 juni 1849, — 1848 op 27 juni 1850) ter Algemeene Rekenkamer overgebragt. Bij de Algemeene Rekenkamer ondervindt de afdoening dier rekeningen vertraging, uit hoofde daarin opgenomen is het op de raming der middelen voorkomende overschot op de fondsen voor kwade posten (personeel en patenten diensten $184\frac{3}{4}$, $184\frac{4}{5}$ en $184\frac{5}{6}$) ingevolge daarvan opgemaakte afrekeningstaten.

De Algemeene Rekenkamer vordert van die fondsen vooraf afzonderlijke rekening en verantwoording ten einde het bedoelde overschot vast te stellen; en de indiening dier afzonderlijke rekening en verantwoording is vertraagd door de wijzigingen, die de wet van 12 April 1850 (*Staatsblad* no. 13) heeft gebragt in die van 29 Julij 1848 (*Staatsblad* no. 32).

Aanvankelijk zijn door het departement van Financiën de bewijsstukken aan de Algemeene Rekenkamer opgezonden den 23sten Mei 1850.

Twee daarvan zijn met aanmerkingen terug ontvangen op 28 October 1850.

De bedenkingen der Rekenkamer zijn beantwoord den 12den November 1850 en de stukken wederom aan haar overgelegd den 16den November 1850.

Het verslag over den jaargang 1848 is, als gewoonlijk en tijdig in gereedheid gebragt. Men heeft dit aan de Staten-Generaal niet medegedeeld, omdat de noodzakelijkheid dier mededeeling door de Kamer betwijfeld werd. De regering is intusschen bereid aan het ten deze uitgedrukte verlangen te voldoen. Het verslag over den jaargang 1849 is mede nagenoeg gereed, en zal meer dan waarschijnlijk voor het einde des loopenden jaars kunnen aangeboden worden.

De verlangde inlichtingen omtrent het verslag over den jaargang 1847 zullen insgelijks eerstdaags worden medegedeeld.

§ 4. Wanneer men in het oog gelieft te houden, dat reeds sedert vele jaren de staats-uitgaven telkens meer en meer zijn ingekrompen, dat genoegzaam alles wat naar weelde zweemt, reeds sedert lang uit onze staatshuishouding is verbannen, dan zal men de overtuiging moeten verkrijgen, dat de weg om door aanzienlijke bezuiniging groote sommen *op eens* te besparen, hier te lande voor de regering gesloten is. Het eenige wat nog ten deze tot vermindering van uitgaven kan leiden, is eene andere inrigting van de regterlijke magt, waartoe eene voordragt weldra zal worden ingediend.

Daarmede echter is de rij der grootere vereenvoudigingen van de staatsdienst hier te lande gesloten. Er blijft dan niets meer over dan eene achtereenvolgende inkrimping van de onderdeelen der administratie. De regering is daarmede onafgebroken bezig. Uit den aard der zaak vloeit echter voort, dat men langs dien weg slechts na verloop van tijd het gewenschte doel kan bereiken. De wachtgelden en pensioenen, welke men, zoo men aan de eischen van billijkheid en regt niet te kort wil doen, aan uitvallende ambtenaren moet toekennen, verhinderen natuurlijk reeds, dat het eindcijfer der begrooting zoo spoedig als men wel zou wenschen, tot een lager peil afdale.

Even als de bestaande inrigtingen door lang verloop van tijd gebragt zijn op den voet, waarop zij zich, niettegenstaande veelvuldige inkrimpingen nog bevinden, evenzoo wordt er langere tijd vereischt, eer men ze alle tot het volstrekt benoodigde kan terugbrengen. En wat langs dien weg bezuinigd kan worden, wordt zeer dikwijls door nieuwe volstrekt noodige uitgaven meer dan opgewogen.

De begrootingswetten zijn, in al hare onderdeelen, gespecificeerd en de noodzakelijkheid der uitgaven is zooveel mogelijk aangetoond. De aanmerkingen, die in het verslag voorkomen, hebben der regering geen bewijs geleverd van de mogelijkheid om op eens groote vereenvoudigingen in het staatsbeheer daar te stellen, die tot aanzienlijke besparingen zouden leiden.

§ 5. De opmerking intusschen, dat, door het gestadig letten op schijnbare kleinigheden nog wezenlijke bezuinigingen te verkrijgen zijn, is niet alleen ook de op overtuiging berustende meening van de Regering, maar dit beginsel wordt met de meeste naauwgezetheid, ja soms door karigheid in de uitgaven in toepassing gebragt. De in de raming uitgetrokken sommen voor locaal- en bureaubehoeften zijn dan ook aan de op ondervinding gegronde, erkende behoeften getoetst, zoo als de toelichtende staten kunnen getuigen. Oppervlakkig moge dan ook door de bijeenvoeging van de daarvoor geraamde sommen voor de verschillende departementen van algemeen bestuur en voor de hooge collegiën van staat, een eindcijfer van ruim *f* 166,000 worden verkregen, dat eenige verwondering kan baren, doch de onderstelling van verspilling of misbruik kan niet worden toegelaten, en zullen dan ook de aanmerkingen, welke in dit opzigt, naar de volgorde van de hoofdstukken der begrooting gerangschikt, ter sprake worden gebragt, nader worden toegelicht. Intusschen moet al dadelijk worden opgemerkt dat onder de som van *f* 166,000 ook begrepen is die voor drukwerk, ten beloope van ruim *f* 40,000 waardoor dezelve wordt teruggebragt tot een bedrag van *f* 126,000.

§ 6. Dat het ten hoogste wenschelijk zoude zijn, zoo men het evenwigt van 's lands inkomsten en uitgaven konde verkrijgen zonder daartoe op de ...

inkomsten der koloniën te rekenen, daarover kan geen verschil van gevoelen bestaan. Uit den aanhef der volgende paragraaph van het Verslag blijkt echter dat de groote meerderheid der leden, even als de regering, de onmogelijkheid inziet om dat doel voor eerst te bereiken.

Bij het antwoord op § 4 van het Verslag heeft de regering overigens hare meening omtrent toekomstige bezuinigingen opengelegd: op onderscheidene onderdeelen van 's Rijks uitgaven zullen van lieverlede nog eenige verminderingen kunnen worden bewerkstelligd, maar men zal zich zeer bedriegen zoo men waant dat daardoor aanzienlijke sommen bespaard zullen kunnen worden.

§ 7. Het nuttige en noodzakelijke eener amortisatie van schuld wordt door de regering gereedelijk erkend.

Dat, in den regel, het aanwenden van overschotten van inkomsten boven uitgaven de beste weg is om tot amortisatie van schuld te geraken, behoeft wel geen betoog. De toestand der geldmiddelen in het loopende dienstjaar zal hoogst waarschijnlijk de gelegenheid schenken om weldra eene voordragt tot dat einde te doen. 's Rijks inkomsten overtreffen de raming voortdurend; de bekende en nog vermoedelijk te wachten lasten van dit dienstjaar zullen, na dekking van het te-kort over 1848, nog, naar alle waarschijnlijkheid, een niet onaanzienlijk bedrag der inkomsten beschikbaar laten.

Wat de onderscheidene maatregelen in deze paragraaph ter sprake gebragt, betreft, zoo meent de regering zich te moeten bepalen tot de volgende aanmerkingen.

De verkoop van domeinen wordt met de meeste kracht voortgezet.

Er zijn dan ook zeer weinig vervreemdbare domeinen meer overig. De nuttige besteding van het domeinfonds zal later het onderwerp eener wettelijke voordragt zijn. Renteloos ligt intusschen dit fonds niet: de daartoe behoorende gelden zijn in de schatkist en dragen krachtig bij tot de mogelijkheid om een groot aantal schatkist-biljetten in portefeuille te houden en dus renten te besparen.

De renten van het loodsfonds zijn voor het grootste deel benoodigd tot bestrijding van de kosten der loodsdienst. Wilde men dit fonds derhalve geheel tot andere doeleinden aanwenden, dan waarvoor het nu bestemd is, dan zoude men op andere wijzen in de kosten dier dienst moeten voorzien.

Wat de muntbiljetten betreft, het verslag zelf vermeldt reeds de redenen die zich verzetten tegen het verwezenlijken van het plan van uitgifte dier biljetten op dit oogenblik.

Wat de bestemming der verjaarde renten aangaat, de regering geeft toe, dat het aanwenden derzelve tot amortisatie een punt is, dat bij eene regeling der amortisatie, in ernstige overweging behoort te komen, zoo als het geval is. De regering meent zich haar oordeel te moeten voorbehouden omtrent het vraagpunt of de stellingen aangenomen in de bij het verslag gevoegde nota *A*, ten aanzien van de verjaarde coupons der administratie kantoren, al dan niet gegrond zijn te achten.

De regering deelt in het gevoelen in het verslag ten aanzien van de fondsen der weeskamers ontwikkeld. De regeling dezer zaak is in overweging: men zal echter gereedelijk moeten toestemmen dat zij eigenaardige bezwaren oplevert.

In de zevende plaats is melding gemaakt van eenen verkoop der tinmijnen van het eiland Banka. Wanneer dit als een middel tot amortisatie van schuld moet worden gebezigd, dan behoort het kapitaal waarvoor die mijnen zouden kunnen worden afgestaan, minstens zoo groot te zijn, dat het cijfer der uitgaven wegens renten, thans op de staatsbegrooting voorkomende, met een gelijk bedrag kan worden verminderd, als wegens de zuivere opbrengst dier tinmijnen tegenwoordig wordt genoten.

Ofschoon de regering zich reeds bij de behandeling der begrootings-wetten van 1850 op dit punt verklaard heeft, en de algemeene aandacht op de Indische mijngronden sedert levendig is gebleven, is geen serieus aanbod, de overname der Bankasche mijnen betreffende, tot hiertoe ontvangen.

Mogt dit het geval worden, of ter zake eenige voorbereidende démarche worden gedaan, dan zal het onderwerpelijk middel tot daarstelling eener belangrijke amortisatie van schuld, gewis niet onbeproefd worden gelaten.

In de gunstige verwachting, welke tot bereiking van hetzelfde doel door sommige leden der Kamer wordt gekoesterd van den verkoop van woeste gronden op Java, kan de regering niet deelen.

Over het algemeen zijn die gronden woest door gebrek aan bevolking, aan water en soortgelijke eigenaardige omstandigheden meer, welke veelal niet verholpen kunnen worden. Dit is ook het geval met de aangeduide streken van het regentschap Soekapoera, in het zuidelijke deel der Preanger-regentschappen. Weinige jaren geleden heeft het Indisch bestuur om diezelfde redenen moeten afzien van de daarstelling van eenen weg uit het binnenland naar het zuiderstrand van genoemd gewest, door die streken, en de regering moet dan ook betwijfelen of eene poging tot verkoop van woeste gronden, onder zoodanige omstandigheden, wel eenige kans van welslagen zou aanbieden; veel minder nog als middel tot delging van staatsschuld kan worden aangeprezen.

Om dezelfde redenen kan de regering zich ook niet vereenigen met het geopperd denkbeeld om, onder verband dier domeinen, eene zekere som aan papier uit te geven. (*Vervolg hierna.*)

Mengelwerk.

Varia.

's Gravenhage, december.

Zelden werd er een vraagstuk, betrekking hebbende tot Frankrijks buitenlandsche politiek, zoo praktisch door Fransche vertegenwoordigers beredeneerd, als laatstelijk in de afdeelingen, of bureaux der nationale vergadering geschiedde, ten opzigte van Frankrijks houding tot het Duitsche geschil. Aanleiding gaf daartoe het wets-ontwerp betrekkelijk de vermeerdering der legers met 40,000 man; en wij hebben thans het gevoelen van schier iederen hoofdpersoon uit den groep van staatsmannen, aan welke het gemeenschappelijk vertrouwen van den president in de Wetgevende Vergadering, in kritieke oogenblikken, Frankrijks leiding toevertrouwt; en bezwaarlijk zal men zich bedriegen als men aanneemt, dat de gronden, waarop de heeren BERRYER, MOLÉ en BARROT zich bereid verklaarden om de jongste ligting te bekrachtigen, oogenblikkelijk door de regering zullen worden erkend als de grondslag harer politiek. Er werd van alle zijden verklaard dat de vermeerdering des legers te beschouwen was als een maatregel, toepasselijk naar gelang van omstandigheden. Voor 's hands moest men hem voorstaan, omdat hij dienstig was tot behoud van den vrede; »omdat," zoo als graaf MOLÉ opmerkte, »hij aan Frankrijk de magt gaf om weerstand te bieden aan elke onregelmatige aandrift die inbreuk maken mogt op de onzijdigheid." Tot wat einde de militaire kracht des lands ten laatste mogt worden aangewend, werd betrekkelijk en met groote omzigtigheid aangeduid. Het schijnt dat de allereerste aangelegenheid was, het kabinet de volstrekte noodwendigheid van tegenwoordige onthouding op het hart te drukken. Maar de gevoerde redenen laten zich niet lezen, zonder der sprekers besluit te verraden, namelijk niet te dulden dat de schaal der Duitsche magt, zij het ten gunste van Oostenrijk, zij het ten gunste van Pruisen oversla. »Frankrijks traditionneel belang," zeide de heer DE RÉMUSAT, »brengt mede dat groote invloeden elkander in Duitschland opwegen; dat van de twee mogendheden die elkander het overwigt betwisten, geene hare mededingster verzwelge noch magteloos make. Een oorlog zou ten gevolge hebben de invoering of weder invoering der volstrekte eenheid welke de Fransche natie altijd behoort te duchten." Een volzin in de aanmerkingen, welke aan den heer ODILON BARROT toegeschreven worden, zal vermoedelijk worden beaamd door de groote meerderheid dergenen die, in Frankrijk dit soort van vraagstuk kengezet en met naauwkeurigheid hebben overwogen. De heer BARROT voerde dan aan, dat, wierden de Duitsche politische geschillen overeenkomstig Frankrijks belangen beslecht, eene Duitsche bondsvereeniging, of *état multiple*, tusschen Frankrijk en Rusland zou worden gesteld. De zinspeling op Rusland is geschikt de dwaling te doen inzien, welke men zou begaan, wanneer men meenen mogt dat onder de teekenen der groote reactie in de Fransche gevoelens, ook eene meerdere neiging tot het noordsche rijk waar te nemen is. Bij de pogingen, en het gedeeltelijk slagen van Keizer NICOLAAS, om zich in Europa te doen beschouwen als het symbool van conservatieve orde, is het inderdaad te verwonderen, dat hij in zoo geringe mate de ingewortelde antipathie der Franschen tegen zijnen persoon en aanspraken overwon. De duurzaamheid der oude stemming laat zich welligt verklaren door de kracht van het godsdienstig beginsel in de meest vooraanstaande gelederen der Fransche reactie. De jonge legitimisten zijn misschien opregt genoeg in hun vurig neo katholicismus om den eigenmagtigen mededinger der Latijnsche Pausen met geene goede oogen te kunnen zien, en de heer DE MONTALEMBERT heeft welligt zijne vroegere uitvallen tegen den onderdrukker van het Katholieke Polen niet vergeten. Wat daarvan zij, de afkeerigheid der ultramontaansche school van Russisch overwigt, is te duidelijk om betoog te behoeven, en zij schijnt niet minder levendig dan de vrees voor den Czaar, die onder de Franschen zoo zeer in zwang was na 1830, en die door de grillige pogingen der heeren DE LAMARTINE en DE GIRARDIN, om de politiek van Tilsitt te doen herleven, en een Franco-Russisch bondgenootschap tegen Engeland te sluiten, veeleer versterkte dan verzwakte. Men zal zien, dat de heer ODILON BARROT, de gegrondheid van dit gevoel aannemende, voortging met te beweren, dat de zamengestelde aard van het bondgenootschappelijk Duitschland het tot eene veel veiliger *barrière* maakte tegen den algemeenen bullebak, dan een gevestigd rijk zulks doen zou, hetzij te Frankfort, hetzij te Berlijn gezeteld. Het zou bezwaarlijk als eene algemeene waarheid kunnen worden aangenomen, dat locale en provinciale jaloesiën eenen vasteren waarborg van afdoenden weerstand tegen eenen heerschzuchtigen nabuur opleveren, dan het begrip van gemeenschappelijke belangen; maar de heer BARROT schijnt te onderstellen dat Rusland altijd bedektelijk zal werken, zoo lang als geheimhouding mogelijk is, en dat de taak om eene menigte kleine staten voor zijne plannen te winnen, te zwaar zijn zou voor de behendigheid zijner diplomaten en de aanlokkelijkheid zijner geschenken. Van den anderen kant, is het niet te wachten dat de buitenlandsche politiek van een vereenigd Duitschland zoo ligt zal worden geneutraliseerd door buitenlandsche oneenigheid. Er zou een aanhoudend gevaar bestaan dat de uitvoerende magt eener groote Duitsche confederatie of wel zich ligchamelijk in de armen van Rusland wierp, of wel dat zij eene gelegenheid aangreep om het tot het uiterste te tarten. Een uitersie, van wat aard ook, zou evenzeer nadeelig voor Frankrijk wezen. Sloot Duitschland zich aan Rusland aan in eenen kamp om de Rijn-provinciën, zoo heeft de republiek op eens een half werelddeel tegen zich onder de wapenen. Niet minder gevaar ligt er in die geweldige worsteling met Pruisisch despotismus, welke Teutonische hartstogten zich bij wijlen beloven. Een veldslag door 's Keizers veldheeren gewonnen, zou eenen zegevierenden vijand aan den Rijn kunnen brengen, en Frankrijk zou, door zijne ridderlijke gevoelens of door zijne bezorgdheid, in eenen moeijelijken en hoogst gevaarlijken oorlog kunnen worden gewikkeld. Wij hebben ons bij 's heeren BARROT's beschouwing der krisis opgehouden, omdat die beschouwing in Frankrijk vrij algemeen gedeeld wordt, en voor het oogenblik waarschijnlijk niet impopulair is. Opmerkelijk is het nog dat de heer ODILON BARROT de eenige der sprekers was, die eenige sympathie voor Pruisen toonde; hoewel zijne argumenten ver zijn van zijne jongste politiek te schragen. De toon der anderen getuigde van eene merkbare overhelling tot Oostenrijk. Het is, inderdaad, niet meer dan natuurlijk, dat die staatsmannen met geen zeer gunstige oogen de revolutionnaire bestanddeelen beschouwen, welke FREDERIK WILLEM zal moeten inroepen om hem te ondersteunen in den strijd, dien hij heeft uitgetart. Daarenboven worden Oostenrijks maatregelen in Frankrijk, beschouwd als geschikt om, in Duitschland, die balans te herstellen, welke de Franschen van den beginne af zeer ongaarne verstoord zagen. Doch daaruit volgt geenszins dat eene volledige triomf van de Oostenrijksche wapenen of van de Oostenrijksche onderhandelingen, te Parijs zou worden toegejuicht. Zulk een zege, tenzij geheel onvruchtbaar blijvende, zou van wege Oostenrijk, aanspraken op oppermagt in Duitschland ten gevolge hebben, welke geen lang lang zouden kunnen worden staande gehouden, zonder de Slavonische provinciën des Keizerrijks door de legers van den Czaar te laten bezetten. Frankrijk moet, dus, en zal Oostenrijk nopen om gematigd te zijn in den zege; de schaal der Europesche magt is in Frankrijks handen, en gelukkig wordt de politiek van dat land gecontroleerd door eene school van staatsmannen, die opgeleid worden om vraagstukken van dien aard tot hunne bijzondere studie te maken.

Fragmenten uit de geschiedenis van Cashmier.

Door den Arabischen geschiedschrijver KERJOOZ. Hoofdst. 222.

Het schoone koningrijk Cashmier werd, gelijk zeer wel bekend is, geregeerd door de luisterrijke Keizerin KOHISUR, eene vorstin zoo beroemd om hare schoonheid, deugd en heldhaftigen aard, dat al de Koningen der aarde haar het hof maakten en hare banier allerwege waar men ze zag eerbiedigden. Zij gaf haar rijk te besturen aan vizieren van grooten naam. RUSSOOL JEHAUN, een staatsman onevenaard in wijsheid, was de President van haren divan, en beheerde de binnenlandsche zaken des rijks; terwijl de buitenlandsche betrekkingen van Cashmier en het in ontzag houden zijner vijanden, opgedragen waren aan de wijsheid en de dapperheid van den onverschrokken PULMERSTOON. Bij de Cashmiersche wetten is het aan den echtgenoot der Keizerin verboden zich in politische aangelegenheden te mengen; die prins bragt, gevolgelijk, zijnen tijd door op de jagt, of in het beoefenen der letteren, en spitste zijnen goest in het verfraaijen der stad Lundoon. Het is aan hem dat de Lundooners den schoonen tarban, dien zij verscheiden eeuwen lang droegen, te danken hadden; en het was hij, die, met behulp van twee genii, PACKISTUAN en FOOX, in eenen enkelen nacht, dat verwonderlijke kristallen paleis oprigtte, 't welk alle volken der aarde Lundoon deed bezoeken en die stad tot het achtste wonder der wereld verhief. Het koningrijk Cashmier was vreedzaam en gelukkig; de havens lagen vol schepen; de wegen van het eene einde des rijks tot het andere, bedekt met geruste reizigers, de Cadis deden hunnen pligt; — kortom, Lundoon was de grootste stad; Cashmier het edelste rijk en KOHISUR de gelukkigste souverein der wereld, op ééne uitzondering na, te weten het aanhoudend gewoel der Mollahs, die voortdurend onder elkander krakeelden. Het is bekend, dat, gedurende langen tijd, de Cashmiersche [illegible] waren van OSMAR, den opvolger van den profeet; en dat de opper Imaum van Mecca eeuwen lang de aanstelling had der hoofd-mollahs van Cashmier. De Cashmiersche souvereinen, naijverig op hunne onafhankelijkheid, hadden altoos hun best gedaan tegen deze inrigting, die hun land in eene soort van geestelijke onderhoorigheid aan de heilige stad van Arabië bragt; en de aanspraken en geschillen die uit

deze aanmatiging voortsproten, hielden de Cashmierers in aanhoudende onrust en kwelling. Het land wemelde van Dervishes van Mecca; Arabische ijveraars kwamen en namen bezit van de Cashmiersche moskeën, en predikten voor het volk, in eene taal welke het niet kon verstaan; de stoutsten hunner vorderden van de souvereinen van Cashmier zelven, dat zij voor hunne troonen hulde doen zouden aan den Opper Imaum van Mecca; want zij zeiden dat de hoogepriester van Mecca de stedehouder was van den Profeet, dat de Profeet hem magt had gegeven over alle troonen en koningrijken, en wee den monarchen die hem niet gehoorzaamden. Toen een der mollahs, met name THAMAR UL BUKEET, vermoord geworden was door een' der Koningen van Cashmier, deden zij dien op zijne bloote knieën gaan naar het graf van den omgebragten heilige; zij verklaarden dat er aldaar wonderen geschiedden; dat de zieken er werden genezen, boosdoeners er verzekerd werden van het Paradijs; dat de beelden rondom het graf de hoofden schudden en spraken, dat de schilderijen wenkten, — wie zal zeggen wat andere wonderen er geschiedden? Ik heb ze in de oude geschiedenissen gelezen — rondom het graf van THAMAR! Wie zal de verhalen gelooven? Hij doe het, die wil. Na eenige duizend jaren, en toen niet alleen het volk van Cashmier, maar ook de volken van vele andere landen begonnen te twijfelen aan de souvereiniteit waarop de hoogepriester van Mecca aanspraak maakte, en te verklaren, dat niet alleen OMAR, maar dat ook ALI, dat ook HASSAN en HOOSSEIN, dat ook andere goede mannen den Koran voor hen zelve konden uitleggen; en dat de aanspraken van den Imaum van Mecca louter wind waren, en dat hij een priester en een man was gelijk een ander, toen regeerde er juist in Cashmier, een koning, Koning SULYMAUN DE ACHTSTE geheeten. Deze wenschte zich te ontdoen van eene oude vrouw die hem verveelde, (haar naam was ARAGOON), en eene schoone jonge houri te huwen, die genoemd werd de peri ANABULANE. De Imaum van Mecca wilde het huwelijk niet ontbinden tusschen koning SULYMAUN DEN ACHTSTEN en de arme oude ARAGOON, en bedreigde hem met vloeken indien hij haar verstootte. Maar de viziers en de edelen van Cashmier, die beefden voor koning SULYMAUN, een grootsch vorst, die er zich niets uitmaakte hunne hoofden af te hakken, zeiden, de koning kon zijne nieuwe vrouw trouwen; gevolgelijk deed hij dit, lagchende met den Imaum van Mecca, die hem kort te voren komplimenten gemaakt had over zijne godsdienstige beginselen en hem een staatsiekleed had gezonden; met den titel van *verdediger der geloovigen*. De koning geraakte in zulk eene woede over de vloeken van den Imaum, dat hij eene proclamatie in zijn gansche Rijk liet afkondigen, houdende dat hij, SULYMAUN DE ACHTSTE, oppermagtig was in zijn eigen gebied, stedehouder van den profeet, en verdediger en bevelvoerder der geloovigen; dat de naam van den Imaum van Mecca nooit meer zou mogen worden uitgesproken in eenig huis of in eenige moskee van Cashmier; dat een iedereen die loochenen mogt, dat hij, SULYMAUN, het hoofd was des geloofs, de hals zou worden afgesneden, de tong zou worden uitgescheurd, het ligchaam zou worden gevierendeeld en de goederen zouden worden geconfiskeerd. Daarop legde hij beslag op al de moskeën, caravanserals, hospitalen en huizen, behoorende aan de oude Meccaïten (die inhalig en begeerig waren, maar zonder voordeel voor de armen) en verdeelde dezelve onder zijne edelen en vizieren, die er geen been in vonden den buit aan te nemen. Wat de Cashmierers betreft, het bekommerde de meeste hunner weinig; het was hun ruim zoo aangenaam dat de Koning te Lundoon stadhouder van den profeet genaamd werd, als dat de Imaum van Mecca dien titel voerde; het geviel hen niet bijzonder, (want zij zijn het ijdelste volk der wereld) dat hun koning hulde zou moeten doen aan eenigen anderen potentaat in Mecca, Medina, Konstantinopel, Abyssinie, Jericho, of eenig ander land. En zij voegden zich, zonder moeite in de nieuwe orde van zaken, uitgenomen eenige weinige rebellen en hardnekkigen, die gevolgelijk werden gehangen, de tongen uitgescheurd, gevierendeeld enz. Want in die goede oude tijden, toen het geloof sterker was dan het thans onder ons is, sneed iedereen elkanderen hals af, te regt meenende, dat het beter was eenen ongeloovigen de tong te stremmen, dan ze te laten roeren tot nadeel der godsdienst en tot misleiding van eenvoudige lieden. Alvorens te sterven, hieuw SULYMAUN DE ACHTSTE ook ANABULANE's hoofd af, en huwde iemand anders. En zijn zoon, en vervolgens zijne dochter, regeerden na hem in Cashmier. .. s Konings zoon was nog slechts zeer jong, en .. niet zeer lang over Cashmier. En gedurende .. ijd zijner regering, bleef zijne zuster .. eene dochter was van de arme oude koningin .. haar moeders geloof innig gehouw .. haar hart aan den Imaum van Mecca hangende. Zoodat, als de jonge Prins, die door zijne onderdanen zeer bemind werd, stierf, en de Koningin MARIAM hem opvolgde, iedereen begreep dat Mecca weder in eere zou komen; en de Meccasche priesters, Dervischen, Mollahs en Imaums keerden bij zwermen naar Cashmier terug, en de moskeën werden hun weder gegeven; en de Mollahs en Ulemas des vorigen Konings begonnen te zien dat de tijd om drek te eten gekomen was. (*Punch*.

Advertentiën.

Waterhoogte te Arnhem.

6 Dec. 2 El 3 Palm 0 Duim; gew. 0 D. gev. ..

.. dezer courant is f 5 in de drie maanden. Afzonderlijke nommers 10 cents. Advertentiën van één tot vijf regels f 1.00, .. en regel daarboven 20 centen, behalve 35 centen zegelregt voor elke plaatsing.

Te Arnhem bij G. J. THIEME, Boekdrukker.